

*نیوشا یعقوبی

باز هم معلمان بازیچه بی‌برنامگی مسئولان شدند

چرا همیشه مسئولان اولین و زودبازده‌ترین مسیر را برای حل معضلات نظام آموزشی در نظر می‌گیرند؟ نکند با افزایش حقوق ناشی از رتبه‌بندی معلمان با خیال خوش و به امید تحولات عظیم در تعلیم و تربیت دانش‌آموزان دست به چانه منتظر نشسته‌اند؟

گروه دانشگاه ایسکانیوز-نیوشایعقوبی: فرق چندانی نکرده؛ همان دسته‌بندی خوب و عالی دوران ابتدایی را به گروه‌بندی معلمان تعمیم داده‌اند؛ طرحی که هم‌اکنون آن را رتبه‌بندی معلمان می‌خوانند.

رتبه‌بندی معلمان طرح پرحاشیه‌ای بود که پس از اجرای آن در سال ۹۴، در قفسه‌ها ماند و در بحبوحه زمزمه‌هایی که در زمینه بدقولی استیضاح وزیر برای تاخیر در اجرای طرح به گوش می‌رسید، صف ۷ ماهه برای رسیدن به جلسه هیئت وزیران را دور زد و در آذر ۹۸ مهر تایید گرفت.

به نظر می‌رسد دو سال و اندی تاخیر در اجرای طرح رتبه‌بندی معلمان را نمی‌توان با انجام کار پژوهشی توجیه کرد! مگر می‌شود طرحی پس از این مدت به تصویب هیئت وزیران رسیده باشد، اما فکری به حال گروه‌های سابق نکرده باشند؟ اینکه برخی از ابهامات یک طرح حین اجرای آن مشخص می‌شود قبول؛ اما زمانی که بحث تغییر و تحول به میان می‌آید، جمله تعیین تکلیف زیرساخت‌ها یا نیروهای قبلی اولین نکته‌ایست که به ذهن هر فرد خطور می‌کند. چطور مسئولان فکری به حال سرنوشت گروه‌های پیشین معلمان نکرده‌اند که حال باید پیش‌نویسی جدید برای این طرح در نظر بگیرند؟

معلمانی که در نیمه اول سال ۹۸ مهر بازنشستگی بر پرونده‌شان خورده بود از جاماندگان این طرح بودند؛ البته با اعتراضات مطرح شده، مسئولان تصمیم گرفتند تمهیداتی برای استفاده از مزایای رتبه‌بندی برای این دسته افراد در نظر بگیرند.

جا دارد یاد کنیم از معلمانی که تنها چند ماه به ارتقای رتبه بعدیشان مانده بود؛ اما در رتبه‌بندی کنونی درجا زدند و باید چند سالی را به امید ارتقای رتبه دندان روی جگر بگذارند. این قشر باز هم برای حل این مشکلشان باید به پیش‌نویس جدید طرح چشم بدوزند تا با قول مساعد مسئولان افزایش حقوقی که حقشان هم بوده؛ در آن لحاظ شده باشد.

مگر آموزش و پرورش از کمبود معلم در همه مناطق کشور مخصوصاً در مناطق محروم نمی‌نالند؟ پس چطور می‌تواند تمهیداتی برای تعجیل در گروه معلمان محروم در نظر نگرفته باشد؟ در صورت اصلاح نشدن این موضوع اگر معلمان برای تدریس در مناطق محروم رغبت و انگیزه چندانی نداشته باشد، جای تعجب ندارد.

گفتم انگیزه یاد هدف اجرای طرح رتبه‌بندی افتادم؛ همان افزایش انگیزه معلمان را می‌گویم. مسئولان گفتند بر اساس این طرح ۳۰۰ تا ۷۰۰ هزار تومان به حقوق معلمان افزوده شده و به دنبال آن انگیزه و رغبت معلمان به اندازه‌ای زیاد می‌شود که افزایش پیدا کند که می‌توانند تعلیم و تربیت را یک‌تنه متحول کنند!

حداقل و حداکثر که نه؛ همان افزایش حقوق ۴۰۰ هزار تومانی را در نظر بگیرید، در وضعیت اقتصادی کنونی، این مبلغ نمی‌تواند گره چاندانی را از زندگی فرهنگیان بگشاید. چرا طرح‌هایی در آموزش و پرورش پیگیری می‌شود که مبتنی بر انگیزه بیرونی هستند؟ چرا همیشه مسئولان اولین و زودبازده‌ترین مسیر را بر پایه تفکر این کار را بکن، جایزه بگیر برای حل معضلات نظام آموزشی در نظر می‌گیرند؟ نکند با خیال خوش به امید تحولات عظیم در تعلیم و تربیت دانش‌آموزان دست به چانه منتظر نشسته‌اند؟

می‌دانید معمولاً نتایج طرح‌هایی که قابل مشاهده هستند، بیشتر به مذاق مسئولان خوش می‌آید و در مقابل طرح‌های مبتنی بر انگیزه درونی طرفدار کمتری دارند؛ چون معمولاً دیربازده هستند و تا مشاهده ثمره‌ای یک طرح ممکن است کابینه وزیر و حتی رئیس جمهور دیگر بر صندلی قدرت تکیه زده باشند.

القصد، طرح رتبه‌بندی با تمام انتقاداتی که به آن وارد بود، در احکام دی ماه معلمان لحاظ شد. باید منتظر پیش‌نویس جدید طرح رتبه‌بندی ماند تا مشخص شود به چه اندازه‌ای می‌توان به آینده این طرح امیدوار بود.

خبرنگار حوزه آموزش و پرورش*

انتهای پیام/